

ÎNCHEIERE

14 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Vasile Moisei și reprezentantul acestuia, avocatul Veaceslav Spalatu împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017,

adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată a lui Vasile Moisei împotriva societății cu răspundere limitată „Autoconcord” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcția anterior deținută și eliberarea din eliberarea din propria inițiativă, încasarea drepturilor salariale în legătură cu eliberarea din funcție, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

La 14 noiembrie 2017, reprezentantul lui Vasile Moisei, avocatul Veaceslav Spalatu a depus în interesele lui Vasile Moisei cerere de chemare în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „Autoconcord” (denumirea prescurtată SRL „Autoconcord”) cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcția anterior deținută și eliberarea din propria inițiativă, încasarea drepturilor salariale în legătură cu eliberarea din funcție, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii menționează că, în dimineața zilei de 08 august 2016, prin intermediul unui apel telefonic, a anunțat colegii săi de serviciu că se află în concediu medical, venind cu rugămintea să anunțe administrația angajatorului despre acest fapt.

Astfel, relevă că, în perioada 08 august 2016 – 13 august 2016, Vasile Moisei s-a aflat în concediu medical în regim ambulatoriu, iar la 15 august 2016, a fost notificat de către angajatorul SRL „Autoconcord” despre necesitatea de a se prezenta la sediul companiei pentru ridicarea carnetului de muncă.

Invocă faptul că, la 18 august 2016, angajatorul i-a eliberat carnetul de muncă cu inscripția la capitolul date referitoare la activitatea în muncă că, în baza ordinului cu privire la concediere nr. 9c din 06 august 2016 a fost eliberat din funcția de maistru-recepționist auto în temeiul art. 86 alin. (1) pct. 1) din Codul muncii.

Evocă faptul că din ordinul cu privire la concediere nr.9c din 06 august 2016 rezultă că Vasile Moisei a fost eliberat din funcție la 07 august 2016 (zi de odihnă). Astfel, având în vedere că, în conformitate cu ordinul de concediere, eliberarea reclamantului din funcția deținută s-a dispus începând cu data de 07 august 2016, zi de duminică (nelucrătoare), respectiv, data ulterioară a eliberării urma să fie următoarea zi lucrătoare, adică 08 august 2016, însă, la acea dată reclamantul deja se afla în concediu medical.

La fel, susține că ordinul de concediere a fost întocmit, eliberat și adus la cunoștință contrar prevederilor legale, deoarece nu corespunde prevederilor art.210 din Codul muncii.

Totodată, opinează că reclamantul a fost eliberat din funcție cu încălcarea prevederilor art. 81 alin. (1) lit. a¹) Codul muncii, deoarece contractul individual de muncă urma să înceteze în temeiul acordului scris al părților. Mai mult decât atât, la eliberarea reclamantului din funcție, angajatorul nu a respectat și prevederile art. 208 alin. (1) din Codul muncii și până la aplicarea sancțiunii disciplinare nu a solicitat de la primul o explicație scrisă privind fapta comisă.

În altă ordine de idei, la concedierea lui Vasile Moisei, angajatorul SRL „Autoconcord” a încălcat prevederile art. 338 din Codul muncii, deoarece l-a eliberat din funcție în temeiul art. 86 alin.(1) lit. k) din Codul muncii având la bază procesul-verbal de stabilire a lipsurilor nr. 3 din 06 august 2016 și decizia de recuperare nr. 3 din aceeași dată.

La acest capitol menționează că angajatorul a încălcat prevederile art. 89 alin.(2) din Codul muncii, deoarece prin procesul-verbal de stabilire a lipsurilor nr. 3 din 06 august 2016 și decizia de recuperare nr. 3 din aceeași dată, care au stat la baza concedierii reclamantului, nu s-a probat vinovăția acestuia în lipsa bunurilor materiale. Ba mai mult ca atât, nu există o hotărâre judecătorească definitivă prin care să fie demonstrată vina lui Vasile Moisei în cele incriminate, iar angajatorul a adoptat decizia de recuperare invocând constatarea unor lipsuri de bunuri materiale fără a argumenta și a proba vinovăția lui Vasile Moisei.

În consolidarea acestei poziții, invocă faptul că, eliberarea din funcția deținută a reclamantului în temeiul art. 86 alin. (1) lit. k) din Codul muncii este neîntemeiată și ilegală, deoarece reclamantul nu administra sau gestiona valori bănești sau materiale, nu avea obligațiuni contractuale de serviciu în sensul administrării Depozitului întreprinderii și mai mult ca atât nu avea semnat cu angajatorul contract de răspundere materială.

Susține că la 17 octombrie 2016, s-a adresat SRL „Autoconcord” cu cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea ordinului de concediere nr.9c din 06 august 2016 și revindicarea drepturilor pretinse, însă ultimul a lăsat fără examinare cererea prealabilă înaintată.

Solicită admiterea cererii, anularea ordinului cu privire la concediere nr. 9c din 06 august 2016, prin care Vasile Moisei a fost eliberat din funcția de maistru-recepționist auto în temeiul art. 86 alin. (1) lit. k) din Codul muncii; restabilirea lui Vasile Moisei în funcția anterior deținută de maistru-recepționist auto; eliberarea lui Vasile Moisei din funcția de maistru-recepționist auto, în temeiul art. 85 alin. (1) din Codul muncii; efectuarea achitărilor depline a drepturilor salariale în legătură cu eliberarea din funcție și încetarea raporturilor juridice de muncă; încasarea din contul SRL „ Autoconcord” în beneficiul lui Vasile Moisei a sumei de 25 000 de lei cu titlu

de compensare a prejudiciului moral și sumei de 8 000 de lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 17 ianuarie 2017 (f.d.134, 139-147) s-a respins ca fiind întemeiată cererea de chemare în judecată a lui Vasile Moisei împotriva SRL „Autoconcord” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcția anterior deținută și eliberarea din propria inițiativă, încasarea drepturilor salariale în legătură cu eliberarea din funcție, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Întru fortificarea poziției sale, instanța inferioară a notat că, ordinul nr. 9c din 06 august 2016 cu privire la concediere a lui Vasile Moisei este unul legal și întemeiat, dat fiind faptul că ultimul a fost eliberat din funcția deținută de maistru-recepționat în baza art. 86 alin. (1) lit. k) din Codul muncii, și anume pe motivul pierderii încrederii angajatorului față de salariat, or, la eliberarea acestuia din funcție a fost constatată lipsă de mărfuri și piese înlocuite uzate în sumă de totală de 35 313,88 de lei, în baza procesului-verbal nr.3 din 06 august 2016 „cu privire la transmiterea bunurilor de la depozit din gestiunea lui Vasile Moisei în gestiunea lui Seidebecov Rustam.

De asemenea instanța inferioară a reținut faptul că, funcția deținută de Vasile Moisei de maistru-recepționist nu-l scutește de răspunderea materială deplină, deoarece conform specificului funcției exercitate acesta era responsabil de intrările de piese – primirea pieselor la depozit, oformarea și eliberarea actelor de servicii, adică indicarea în acte a lucrărilor efectuate și a pieselor utilizate – decontate, la fel, în legătură cu obligația de a comanda piesele necesare de la furnizori, de a duce evidența pieselor primite la depozit și decontate de la depozit, ultimul avea accesul la programul contabil 1C și avea responsabilitatea de operare a rulajului pieselor în programul contabil 1C al angajatorului SRL „Autoconcord”, or, administrarea sau gestionarea valorilor bănești sau materiale constituie prin sine primirea, păstrarea, distribuirea acestor bunuri și în legătură cu fapta săvârșită a suscitat pierderea încrederii din partea angajatorului.

Mai mult decât, prima instanță a conchis că acțiunile culpabile ale reclamantului au fost constatate în urma efectuării inventarierii în legătură cu depunerea de către reclamant a cererii de eliberare din funcție din inițiativă proprie. Iar faptul depunerii cererii de eliberare din funcție din inițiativă proprie nu constituie temei incontestabil și permisiv în mod obligatoriu de al elibera pe acesta în baza cererii depuse, în cazul constatării acțiunilor culpabile al salariatului.

Subsecvent, instanța inferioară a evidențiat faptul că, în cadrul ședinței de judecată, reclamantul a declarat că nu are intenția de se întoarce la serviciu, iar angajatorul i-a achitat toate drepturile salariale la concedierea sa de la lucru, prin urmare nu are careva pretenții de ordin material la eliberarea sa de la serviciu.

Astfel, prima instanță a apreciat ca fiind incertă pretenția reclamantului privind repunerea sa în funcție, din moment ce instanța de judecată este în drept de a modifica temeiul eliberării din funcție în ordinul contestat și nu eliberarea propriu zisă de la serviciu în baza art. 86 alin.(1) din Codul muncii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017 (189, 190-199) s-a admis apelul declarat de Vasile Moisei; s-a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 17 ianuarie 2017 și s-a emis o nouă hotărâre, prin care: s-a admis parțial acțiunea; s-a anulat ordinul nr. 9c emis de SRL „Autoconcord” la 06 august 2016, prin care s-a dispus concedierea lui Vasile Moisei din funcția de maistru-recepționist în

temeiul art. 86 alin. (1) lit. k) din Codul muncii; s-a obligat SRL „Autoconcord” să emită ordin de concediere a lui Vasile Moisei din funcția de maistru-recepționist în temeiul art. 85 alin. (1) din Codul muncii, din propria inițiativă; s-a încasat din contul SRL „Autoconcord” în beneficiul lui Vasile Moisei cheltuielile de asistență juridică suportate la examinarea cauzei în cuantum de 2 000 de lei; iar în rest, acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată.

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că, la caz nu sunt întrunite condițiile prestabilite la art. 86 alin. (1) lit. k) din Codul muncii, deoarece nu au fost prezentate probe pertinente și concludente, care ar demonstra incontestabil faptul că funcția deținută de Vasile Moisei de maistru-recepționist auto presupune mânănuirea nemijlocită de către acesta a valorilor bănești sau materiale. Or, obligațiile de serviciu acestuia urmau a fi probate exclusiv prin fișa de post pentru respectiva funcție, care nu a fost prezentată.

Prin urmare, transmiterea la data de 25 iulie 2013 a depozitului SRL „Autoconcord” de la persoana responsabilă S. Cioplan lui Vasile Moisei nu poate fi apreciat ca angajarea răspunderii materiale depline a acestuia pentru bunurile angajatorului, deoarece acest înscris reflectă rezultatele inventarierii bunurilor din depozit la momentul concedierii salariatului, neîntrunind condițiile unui act de predare-primire a bunurilor. Or, bunurile urmau fi transmise salariatului de către angajator, dar nu de un alt salariat.

Cu titlu de consecință, instanța de apel a conchis că Vasile Moisei nu poate fi concediat în baza art. 86 alin. (1) lit. k) din Codul muncii, motiv pentru care urmează a fi anulat ordinul cu privire la concediere nr. 9c din 06 august 2016, prin care Vasile Moisei a fost eliberat din funcția de maistru-recepționist auto, cu obligarea angajatorului SRL „Autoconcord” să emită ordin de eliberare a lui Vasile Moisei din funcția de maistru-recepționist în temeiul art. 85 alin. (1) din Codul muncii, din propria inițiativă.

Subsecvent, instanța inferioară a apreciat ca fiind neîntemeiată acțiunea în partea capetelor de cerere privind restabilirea în funcția din care a fost concediat ilegal, încasarea restanțelor salariale și repararea prejudiciului moral, deoarece Vasile Moisei a depus cerere de demisie (încetarea raporturilor de muncă), precum și nu a probat faptul că angajatorul are careva restanțe salariale față de dânsul. Astfel, având în vedere că acțiunea este doar parțial întemeiată, fiind constatat doar neîntemeiat motivul concedierii reclamantului, instanța de apel ajuns la concluzia că acordarea despăgubirilor morale nu este oportună, or, însuși câștigul de cauză reprezintă prin sine o satisfacție echitabilă pentru reclamant.

Succesiv, ținând cont de faptul că a stabilit temeinicia parțială a acțiunii, instanța de apel a conchis că necesitatea compensării parțiale a cheltuielilor de asistență juridică, proporțional pretențiilor admise.

La 08 august 2017, Vasile Moisei și reprezentantul acestuia, avocatul Veaceslav Spalatu au declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017, solicitând admiterea recursului și casarea parțială a deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe în partea respingerii reparării prejudiciului moral și compensării cheltuielilor de asistență juridică, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri prin care să fie încasată din contul SRL „Autoconcord” în beneficiul lui Vasile Moisei suma de 25 000 de lei cu titlu de compensare a prejudiciului moral și

sume de 8 000 de lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică (f.d. 201-202 recto-verso).

În motivarea recursului menționează că, la judecarea cauzei și în special la soluționarea pretenției cu privire la repararea prejudiciului moral, instanțele inferioare nu au luat în considerație prevederile pct. 4 din Hotărârea Plenului CSJ nr. 9 din 09 octombrie 2006.

Aderent, invocă faptul că soluția instanței de apel privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică proporțional pretențiilor admise este injustă, or, în speță, obiectul principal al acțiunii este anularea ordinului nr. 9c din 06 august 2016 cu privire la concediere lui Vasile Moisei. Astfel, odată ce a constatat pretenției principale și ilegalitatea ordinului nr. 9c din 06 august 2016 cu privire la concediere lui Vasile Moisei, instanța inferioară urma să satisfacă integral și pretenția cu privire la compensarea cheltuielilor de asistență juridică.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorului termenului legal, deoarece decizia recurată datează cu 15 iunie 2017, fiind expediată participanților la proces prin scrisoarea de comunicare a actului de procedură cu numărul de ieșire 11526-4 din 11 iulie 2017 (f.d. 200), iar cererea de recurs a fost depusă la 08 august 2015, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe cererea de recurs (f.d. 201).

Instanța de recurs apreciază memoriul înserat în recurs ca fiind declarativ și lipsit de substanța, reieșind din aserțiunile ce succed.

Primordial, completul de admisibilitate nu poate acceptata argumentele recurentului și reprezentantului acestuia cu privire la faptul că la soluționarea pretenției cu privire la repararea prejudiciului moral instanțele inferioare nu au luat în considerație prevederile pct. 4 din Hotărârea Plenului CSJ nr. 9 din 09 octombrie 2006.

La caz, urmează a fi învederat faptul că recomandările Curții Supreme de Justiție și hotărârile Plenului Curții Supreme de Justiție reprezintă evaluări ale practicii judiciare existente și aserțiuni cu privire la modul de punere în aplicare a legii, având caracter consultativ și nu pot constitui baza formală a hotărârilor judecătorești, pentru că nu sunt izvor oficial de drept, iar practica națională pe asemenea categorii de litigii invocate în cererea de recurs este diferită de respectiva cauză.

Succesiv, instanța de recurs apreciază ca fiind inacceptabile și alegațiile, precum că instanța de apel inechitabil a compensat parțial cheltuielile de asistență juridică doar în sumă de 2 000 de lei. Or, conform prevederilor art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârîtului - proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

În coroborare cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, dispozițiile art.96 consemnează în alin. (1) că, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

La caz, instanța de recurs subliniază că, în cauza *Iatridis împotriva Greciei* (cererea nr. 31107/96, 19 octombrie 2000, §55) Înalta Curte a notat că, reclamantul a încheiat cu avocații săi un acord de consiliere cu privire la onorariile acestora, care ar

fi similar cu un acord de comision de urgență. Acestea sunt acorduri prin care clientul unui avocat este de acord să plătească pentru acesta din urmă, ca și cu taxele, un procent din suma pe care instanță o poate acorda. Astfel de acorduri pot demonstra, în cazul în care sunt executorii din punct de vedere legal, că sumele solicitate sunt efectiv plătite de reclamant. Acordurile de această natură, care creează obligații numai între avocat și client, nu poate angaja Curtea, care trebuie să evalueze nivelul costurilor și cheltuielilor care trebuie acordate, referindu-se nu numai la faptul dacă costurile au fost efectiv suportate, ci și la caracterul rezonabil al acestora. Astfel, Curtea își va baza evaluarea pe alte materiale furnizate de solicitant în susținerea pretențiilor sale, adică numărul de ore lucrate și numărul de avocați impuse de prezenta cauză, precum și tariful perceput de aceștia pentru o oră de lucru.

În hotărîrea *Amihalachioaie împotriva Moldovei* (cererea nr. 60115/00, 20 aprilie 2004, §47), Curtea a remarcat că în conformitate cu jurisprudența sa, ea urmează să stabilească dacă costurile și cheltuielile au fost realmente angajate, necesare și rezonabile ca mărime. În această privință, Curtea poate să se bazeze pe elemente precum numărul de ore lucrate de avocat și tariful perceput de acesta pentru o oră de lucru.

Cheltuielile de judecată pornesc de la principiul independenței procesuale a fiecărei părți în procesul civil. Totodată, cheltuielile de judecată au caracter de sancțiune procedurală, iar ca fundament răspunderea civilă delictuală și culpa procesuală a părții care a căzut în pretenții. Prin obligarea la plata acestora trebuie să se realizeze acoperirea integrală a prejudiciului cauzat părții care a câștigat procesul.

Pornind de la practica CtEDO, soluționând cererile de compensare a cheltuielilor pentru asistență juridică acordată în cadrul proceselor civile, instanțele trebuie să rețină dacă pretențiile cheltuieli au fost necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime. Astfel, pentru dovada cheltuielilor suportate se evidențiază necesitatea prezentării de către partea care pretinde compensarea acestora a următoarelor documente: 1) dovada achitării onorariilor avocaților (copii de pe dispozițiile de plată prin virament sau bonurile de plată); 2) copia de pe facturile de strictă evidență, emisă pentru clienți-persoane juridice și în alte cazuri stabilite de legislație; 3) lista detaliată a actelor/acțiunilor efectuate de avocat și a timpului aferent acestora (cu tariful și orarul).

Totodată, pentru determinarea quantumului compensației acordate, pentru a face o apreciere corectă, urmează a se ține cont de: a) complexitatea cauzei, noutatea și dificultatea întrebărilor juridice ridicate de speță; b) aportul avocatului la soluționarea cauzei; c) timpul și munca depusă de avocat; d) aptitudinile speciale necesare pentru a acorda asistența (cunoștințe tehnice speciale, cunoașterea profundă a unor reglementări de profil, cunoașterea limbilor străine, a altor procedee de comunicare cu clienți specifici etc.); e) faptul în ce măsură munca avocatului în cauza respectivă îi limitează capacitatea de a lucra în alte dosare; f) rezultatul obținut; g) restricțiile de timp impuse de client și de circumstanțele cauzei; h) natura și durata relației dintre avocat și client; i) experiența, reputația și abilitatea avocatului; j) justificarea și ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză; k) suma despăgubirilor pretinse/obținute în cauză; l) și alți factori, la discreția instanței.

Coroborând dispozițiile art. 96 din Codul de procedură civilă la circumstanțele speței și prin prisma practicii CtEDO, instanța de recurs conchide că, în speță, contrar regulilor prestabilite de către reprezentantul lui Vasile Moisei, avocatul Veaceslav

Spalatu nu a fost prezentat raportul avocatului cu privire la actele/acțiunile efectuate și a timpului aferent acestora, cu tariful și orarul respectiv. Prin urmare, fiind incertă necesitatea compensării lui Vasile Moisei a cheltuielilor de asistență juridică în partea ce excede suma de 2 000 de lei compensată de către instanța de apel, or, cauza dedusă judecării nu are o complexitate ridicată, iar din materialele cauzei nu poate fi stabilit aportul avocatului la soluționarea acesteia, a timpului și a muncii depuse de către acesta.

Ipooteza relevată certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece recurentul și reprezentantul acestuia nu au invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel, circumstanță care în esență profilează caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului parțial al recurentului și reprezentantul acestuia cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67*). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Vasile Moisei și reprezentantul acestuia, avocatul Veaceslav Spalatu nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că Vasile Moisei și reprezentantul acestuia, avocatul Veaceslav Spalatu au depus prezenta cerere de recurs după ce recurentul a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „*Levages Prestations Services*” *împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50*).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului Vasile Moisei i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67*)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Vasile Moisei și reprezentantul acestuia, avocatul Veaceslav Spalatu în baza art.433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Vasile Moisei și reprezentantul acestuia, avocatul Veaceslav Spalatu împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017 se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță